

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt IV. Ad quod genus Apparitionum hæ Sacramentales sub specie
peregtnâ & inusitatâ pertineant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

res fines in unam Apparitionem coincidunt; & effectus quoque supra enumerati fines dici possunt.

12. Hæc pro varijs Diuisionibus Apparitionis Sacramentalis, sub specie peregrinâ. Singula exemplis illustrare potuimus, sed lectori hunc laborem relinquendum existimauimus; propterea, quod sibi ipse sufficiens esse possit, ex iis, quæ cap. i. sunt dicta. Ex quo & alias diuisiones licebit colligere.

CAPVT IV.

Ad quod genus Apparitionum hæc Sacramentales sub specie peregrinâ & inusitata pertineant.

<i>Pertinent non ad intellectuales.</i>	<i>visa est, accidit mutatio.</i>
<i>Non ad imaginarias; non auriculares.</i>	<i>Vt quando omnium sensus idem iudicauit.</i>
<i>Sed ad visibiles, siue oculares.</i>	<i>Quando item magnus timor allatus.</i>
<i>Non semper in speciebus Sacramentalibus accidit mutatio.</i>	<i>Quando sanguis calice exceptus, Item mappas & lintea infecit.</i>
<i>Vt quando à paucis visa peregrina species, aut Christo non conuenientes.</i>	<i>Quando species per multos annos conseruata.</i>
<i>Quando fructus & finis easdem nõ postulant.</i>	<i>Frequentius ex parte rei, siue specierum nulla fit mutatio.</i>
<i>Nihilominus vera aliquando, que</i>	<i>Iuxta regulas S. Thome.</i>

1. Nitio lib. i. de diuinis Veteris Testamenti Apparitionibus, quatuor Apparitionũ genera distinximus, ex sententiã doctissimi Alpho-

Alphonfi Tostati, Episcopi Abulensis, *tum alibi, tum præcipuè q. 2. super cap. 9. lib. 3. Regum.* Oculares, alias Auriculares, alias Imaginarias, alias Intellectuales. Cuiusnam generis sit hæc, quam oratione prosequimur, sub peregrinâ & inusitatâ specie Sacramentali, nunc est explicandum; præsertim cum constet hanc in numero esse Apparitionum, & certum sit omnem ad harum aliquod genus reuocari.

2. Facile verò quis hic se expediuerit, qui & dictarum Apparitionum, & præsentis nostræ expenderit conditionem. Cum enim illarum duæ internæ sint, Imaginaria scilicet, & Intellectualis: præterea externæ duæ, Ocularis & Auricularis, hæc mox ab illis separârit: propterea quod hæc nec solâ imaginatione, nec solâ Intellectus internâ operatione perficiatur.

3. Sic haud difficulter constituet, ad quam Externarum reuocari debeat. Auricularis esse non potest; quod illa aurium officium requirat, nostra nullum habeat. Quid ergo? Ocularem esse oportet. Atque ita est; indéque constat, quod in oculos atque visum incurrant, aut incurrere existimentur, quæ in, vel cum Sacramentalibus speciebus noua & insolita obseruantur.

4. Facilius hæc sunt definita, difficilius illud: qualis nam sit Visio, siue Ocularis Apparitio? Triplicem enim licet distinguere. Vna siquidem contingit ex parte visus, siue visuræ potentiæ tantum, quando extra oculum nihil est eius, quod videri iudicatur. Altera, quando cum potentiâ medium tantum concurrat: dum scilicet extra oculum res aliqua existens in oculum incurrat, sed tamen

reuera non illa est, quæ existimatur videri. Tertia, quando ad hæc duo etiam accedit obiectum, quod videri dicitur, illudque in potentiam visus per medium, sui speciem transmittit, adeoque in potentiam agit: quæ perfecta verâque est visio. Quæ igitur harum trium hæc visio est?

5. Primam quis semper hic existimauerit esse: ideoque non verè in, vel circa Sacramentales species vllam fieri mutationem, quæ in oculos incurrat, sed præter fascinationem, aut delusionem esse nihil. Alius fortè in medio, per quod visus fit, quicquid videtur, effingi. Nos vt fieri aliquando non negamus, ita negamus fieri semper.

6. Tria ergo hic censemus probabiliter dici. Primum est, non semper in re, siue specie Sacramentali existere, quod existere quibusdam videtur; siue non semper specierum Sacramentalium fieri mutationem, aut alterationem. Nam si v. g. verè caro, vel puer, vel sanguis fuit, quando hæc videri visa sunt in Sacramenti exhibitione, qui fit, quod qui præsentis Sacramentali actioni fuerunt, & Sacramentum exhiberi conspexerunt, nihil horum notârunt? Notârunt, viderunt, obseruârunt autem solas species Sacramentales, nullum infantem, nullam carnem, nullum sanguinem. Ergo cum species peregrinas notârit vnus aut alter, Sacramentales plurimi, potius species has permanisse, quàm in peregrinas mutatas esse, credendum est; & non plurimum sensibus vim illatam, quàm vnus aut alterius impositum, vt viderent.

7. At sæpe plurimos Sacramentales tantum species vidisse: vnum verò aut alterum peregrinas & inusitatas,
mul-

multis exemplis est clarum. Nobis sufficiunt ex plurimis tria. Primum est Widekindi Ducis Saxoniae, qui solus speciem infantis in os communicantium vidit inferri, unde bene ad ipsum Carolus Imper. Tibi inquit, plus quam Sacerdotibus, & nobis omnibus ostensum est, c. 1. n. 1. Alterum est Hebraei, qui & ipse solus vidit puerum, communicantibus porrigi, quem non videbat, qui sacrosanctum Sacramentum porrigebat Basilius, cap. eod. n. 2. Tertium est Abbatis, qui hostiam, quam conspiciebat, cruentatam vidit, quae sociis incruenta apparuit. cap. eod. num. 3.

8. Praeterea subita specierum mutatio, quam notaverunt, qui peregrinas se observasse existimaverunt, confirmat, quod dicimus. Si enim verè illa specierum fuerat mutatio facta, quid opus erat, ut peregrinae species mox subtraherentur iis, in quorum gratiam acciderant? Subtractas verò mox, docet exemplum Adolphi de Dioferne, cuius c. 1. n. 17. mentio facta. In huius enim manibus vno quasi momento Sacramentales species nunc pueri, nunc agni, nunc Crucifixi formam acceperunt.

9. Et quis reuera rem gestam, & non potius nudam visionem, & quae in re fundamentum nullum habuerit, dixerit Apparitionem, quam iam dictus Abbas cum sociis habuit: illam inquam, quae visus est Angelus puerum, conficere & offerre; membra item partiri atque secare, quoties Sacerdos Sacramentales species partiebatur? Res recitata est c. 1. n. 7.

10. Cum deinde haec Apparitiones, ut plurimum, acciderint ob priuatas priuatorum hominum causas: ad
fidem

fidem videlicet, vni vel alteri faciendam, vel confirmandam: aut vt quorundam pietati satisfaceret: aut denique impostorum & impiorum, confunderetur temeritas & audacia, certè non necesse semper fuit specierum Sacramentalium in peregrinas fieri mutationem: cum etiam, iis saluis dicti effectus in animis hominum, apparentibus tantum rebus potuerint perfici, quemadmodum apparentibus tantum rebus sapissimè sunt perfecti.

11. Sed & sine miraculo quasi, hæc specierum, transmutatio aut alteratio secundum quosdam non contingit. Neque enim eam vim esse existimant naturæ, vt panis species in carnis, aut pueri, vini item in sanguinem, commutare ita subito possit, vt commutatæ in quibusdam Apparitionibus videntur. Quàm verò rara sunt miracula? quàm frequentes hæc Apparitiones? sed miracula nõ nisi ex magnis necessariisque causis fiunt, quæ hic non semper videntur esse.

12. Neque tamen impositum hominibus esse hæc ratione dicendum est, quando puerum, aut carnem existimârunt se videre, quæ reuera nec caro erant, nec puer: quemadmodum neque impositum à Domino discipulis in Emaus, quando sub peregrini specie eundem conspexerunt, neque Magdalenæ, quando veluti hortulanum, vidit, qui tamen reuera nec peregrinus erat, nec hortulanus. Sicuti enim sub peregrini & hortulani specie, præsentiam suam testatam Dominus voluit esse, ita hic sub specie peregrinæ testari, se verè in Sacramento præsentem esse: quamuis reuera non puer esset, aut caro, quod videbatur.

13. Cæ-

13. Cæterum quando in speciebus Sacramentalibus nulla facta est mutatio, dupliciter accidere potuit visio peregrinæ speciei, siue Sacramentalis sub peregrinâ specie Apparitio. Primò, vt extra visum, rei quæ videri existimatur, fuerit nihil, quam visionem phreneticis & febre laborantibus familiarem esse nôrunt omnes. Deinde, vt circa species Sacramentales, aut in medio aere, qui inter illas & visum intercedit, imago rei quæ videri existimatur, formetur: illâque in oculum videntis, intentionali, vt vocamus, specie sese insinuet, visionemque, siue Apparitionem efficiat. Atque hoc sit Assertorum primum. Addimus

14. Secundum. Sed tamen, quamuis non semper in re, siue in specie Sacramentali, accidat mutatio alteratione, in eâque quod apparet, insit, accidere tamen, quandoque, nemo potest dubitare. An hic omnium sensus semper potuit errare? & quod omnes viderunt, & existimauerunt se eodem modo videre, id non esse, aut fuisse quod videbatur, credi debet? At non rarò accidit, vt idem omnes viderint. Quæ hostia à B. Gregorio, mulieri subridenti primùm oblata, sub panis specie, post communem præsentis turbæ orationem in carnem versa est: eandem sub carnis specie non mulier solùm, verùm etiam B. Gregorius, & quotquot præsentis mysticæ actioni fuerunt, sub carnis specie viderunt, & eousq; sub carnis specie permansit, quousque vt ad pristinam speciem rediret, cõmuni-
bus precibus fuit obtentum. Vide cap. 1. n. 5. Rursus alia, quæ in Duacensi oppido, è terrâ leuata infantem retulit, hanc non sub panis, sed infantis specie cunctus populus,
E qui

qui ad prodigium conspiciendum aduocatus fuit, aspexit. De quâ cap. 1. n. 9.

15. Præterea timor & trepidatio harum specierum intuitu incussus, vehementer confirmat, quod asserimus. Quamuis enim hæc etiam nudam quandoque opinionem atque existimationem sequantur, & non semper externo obiecto excitentur: externo tamen & facilius, & melius, & vehementius excitantur. Quanta verò quosdam trepidatio, quantæ angustiae in his Apparitionibus inuaserrunt? Testatur id Iudæus, qui sanguinem ex hostiâ manantem cernens, quid ageret ignorabat; nunc hostiam in flumen coniicit, nunc in ignem, nunc in azymo cōmiscet: omnibus modis miraculum, quod ipsi præsentissimum, supplicium erat allaturum, obscurare contendens. n. 10.

16. Ad hæc accidit, quod sanguis non solum sit visus, sed etiam aliquando calicibus exceptus; aliquando manus cruentarit; aliquando ignem extinxerit. An hic semper sensuum fuit iudificatio? Non sanguis exceptus, sed excipi visus est tantum? non infectæ mappæ, sed infectæ visæ? non manus cruentatæ? non ignis extinctus, sed visus extinctus? Cæterum hæc facta esse, Elenchus exemplorum cap. 1. probat. Vitreis calicibus sanguinem Iudæi exceperunt, qui in Eucharistiam sæuierunt in regno Poloniae, de quibus cap. 1. n. 11. Sanguis infecit altaris mappas, qui ex hostiâ fluxit, quam addubitans Sacerdos consecrauit in Ecclesiâ S. Christinæ Vulsiniis, in ditio- ne Vrbeuetanâ, de quo n. 6. & ex duabus illis, quas confodit Eleazarus Iudæus, de quo, n. 13. sic manus suas cruentas obseruauit Sacerdos, de quo n. 19. Et ignem extinxit ille,

ille, qui Aufidi in Piceno fluxit aliquando ex hostiâ: & nunc vitreis ampullis inclusus, religiosè asseruatur ad perpetuam rei gestæ memoriam. Vide n. 15. eod. cap.

17. Accedere videtur & hoc, quod non visa modò aliquando pueri species, sed manibus excepta, & aliquò vsque gestata sit: quemadmodum, quem inter aluearia reperit, & ad Ecclesiam detulit occultè sepeliendum ille, cuius cap. 1. n. 3. facta est mentio; & quam sibi exhiberi petiit in Sacramento Sacerdos Plegilus, qui quem puerum vidit, contrectauit, complexus est, pectori admouit, osculis datis profecutus est, de quo n. 8.

13. Maius adhuc argumentum præbent, quæ hodie adhuc multis in locis extant Sacramentales species, sanguine quo aliquando maduerunt, rubentes. Talis est illa hostia Bruxellensis, à Iudæis pugionibus confossa, quæ etiamnum religiosè & asseruatur, & colitur. Talis, cuius Thomas Bozius meminit, quæ innumeros ad sui spectaculum commouit, iam ab annis ter centum sexdecim, de quâ n. 16. *Tales sunt, sacra hostia in linteis Dorchoræ asseruata, ut ex eodem Bozio retulimus n. 4. addit. Talis est hostia sanguineo colore, quæ Augusta in Monasterio S. Crucis religiosè asseruatur, ut retulimus n. 1. addit.* Hoc secundo loco sit dictum.

19. Tertium his addidero. Frequentius ex parte rei, siue specierum Sacramentalium, nullam factam mutationem, rarius factam; præsertim quando vel pueri, vel faciei, vel carnis, vel manus forma apparuit. Probant hoc, quæ ad primum Assertorum nostrorum allatæ sunt rationes: & confirmat communis omnium ferè opinio, qui

rarissimas hinc credunt accidere reales transmutationes.

20. Seruiunt quoque hinc, quas pro hac re assignat regulas S. Thomas, 3. p. q. 76. a 8. Duobus ille veram, realémque mutationem deprehendi existimat: constantiâ siue duratione rei visæ, deinde multitudine, siue pluralitate videntium. *Contingit inquit, talis Apparitio per realem mutationem, quando talis species (pueri scilicet, vel carnis) ab omnibus videtur; & non ad horam, sed per longum tempus permanet, [ut Augusta & Dorchora.] Nullam autem fieri immutationem ex parte Sacramenti contingit, quando vni videtur sub specie carnis vel pueri, alijs tamen videtur, sicut & prius sub specie panis. Vel quando eidem ad horam videtur sub specie carnis, vel pueri, & postmodum sub specie panis.* Hæ sunt regulæ S. Thomæ. Iam verò species, quarum meminimus, rarius ab omnibus visæ sunt; & quando visæ, ad breue admodum, tempus sunt visæ; quocirca & rarius realis transmutatio est facta.

Nec hoc tamen pertinet ad aliquam deceptionem, sicut accidit in magorum prestigijs: quia talis species diuinius formatur in oculo, ad aliquam veritatem figurandam; ad hoc scilicet, quod manifestetur verè corpus Christi esse sub hoc Sacramento; sicut etiam Christus absq; deceptione, apparuit discipulis euntibus in Emmaus. Dicit enim Augustin. in lib. 2. cap. vlt. de quest. Euang. quod cum fictio nostra refertur ad aliquam significationem, non est mendacium, sed aliqua figura veritatis, ait S. Thomas ibid.